

Charlottenlund-Fortet; naar der var Skydning, kunde man jo spærre Adgangen, men til andre Tider synes jeg, man meget godt kunde være saa imødekommende overfor Befolkningen.

Fra det radikale Venstres Side er der foranlediget et Samraad angaaende Fabrikationen af 2,900 Rytterkarabiner. Naar disse skulle fabrikeres, standser man saa længe med Fabrikationen af Geværer Model 89. Det skulde ikke kræve nogen forøget Bevilling i Øjeblikket, men i Virkeligheden vil det komme til at kræve en forøget Bevilling, thi naar man nu standser med at fabrikere Gevær Model 89 et Par Aar, maa man blive ved saa meget længere, inden man naar op til det Antal Geværer, som man har bestemt, at Hæren skal have. Jeg er derfor Modstander af at give en saadan Tilladelse. Ministeren siger for Resten, at han behøver heller ikke nogen Tilladelse, da det er noget, han kan ordne administrativt. Men hvis det stod til mig at give denne Tilladelse, vilde jeg bestemt stemme derimod og fraaade, at man gaar over til at fabrikere disse 2,900 Rytterkarabiner.

Med den højtærede Minister for offentlige Arbejder er der afholdt et Samraad om Statsbanepersonalets Forhandlingsret. Man hører ofte Klager fra det store Statsbanepersonale over, at de ikke kunne faa en direkte Forhandling med den øverste Administration. Der klages blandt andet over, at naar de indsende Skrivelser, kan der hengaa 3 Fjerdingaar, inden de faa Svar derpaa. Jeg tror, at det vilde være heldigst, om der kunde træffes en Ordning, hvorved Statsbanepersonalet gennem sine Organisationer kunde træde i direkte Forhandling med den øverste Administration. Herved vilde man vist mange Gange kunne komme over Vanskeligheder, som det ellers kan være svært at komme uden om. Indenfor Statens andre Etater er der en saadan Forhandlingsret. Jeg skal navnlig her fremhæve, at fra Orlogsværftets Side siges det, at man altid fra Ledelsens Side er villig til at gaa til direkte Forhandling med Arbejderne, hvorved man, som sagt, let kommer over Vanskeligheder. Jeg kan ogsaa henvise til, at Københavns Kommune overfor sine mange Arbejdere har aabnet en saadan Forhandlingsret, og jeg tror, at vi hidtil kun have haft Glæde og Gavn deraf.

Dernæst har der med Ministeren for offentlige Arbejder været berørt et lille Spørgsmaal vedrørende Statens Telegrafarbejdere. Disse Folk maa arbejde ude

omkring paa Linierne for en Dagløn, der for en Dels Vedkommende er 3 Kr. om Dagen, hvortil der saa tillige kommer 1½ Kr. i Kostpenge. De kunne kun faa Lov til at rejse hjem een Gang om Maaneden, saa faa de et Fripas. Heraf føle de sig meget generede, og man forstaa ogsaa godt, at naar de f. Eks. have været ude en Uge og saa ønske at rejse hjem om Søndagen, bliver det en meget betydelig Udgift for dem, hvis de f. Eks. fra Sjælland eller Fyn ville rejse hjem til København. Det er noget lidt, at de kun en Gang hver fjerde Uge kunne komme hjem og se til Familien; de vilde derfor sætte megen Pris paa, om Forholdet kunde ordnes for dem paa samme Maade som for Jernbanens Telegrafarbejdere, det er jo Folk, som de arbejde Side om Side med. Disse Jernbanetelegrafarbejdere kunne faa Lov til at rejse hjem hver Søndag, saa faa de et Fripas, og Statens Telegrafarbejdere ønske nu, at de ogsaa kunne faa Lov til at rejse hjem en Gang om Ugen. For øvrigt udtalte den højtærede Minister sig velvilligt om denne Sag, saa maaske kan man haabe, at det gaar i Orden.

Jeg gaar saa over til at omtale den sidste Sag, som jeg skal berøre. Den angaar det Samraad, som har været afholdt om Opførelsen af det nye Statsfængsel i Nyborg. Jeg skal forudskikke nogle Bemærkninger om, hvorfor Sagen er bragt frem her ved Tillægsbevillingslovforslagets anden Behandling. Ærede Medlemmer ville erindre, at ved Finanslovforslagets tredje Behandling blev der af det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) rejst en meget skarp Kritik af den Maade, hvorpaa man gik frem ved Opførelsen af Statsfængslet i Nyborg. Det ærede Medlem ankede navnlig over den Maade, hvorpaa Arbejdet blev udbudt i Licitation. Det ærede Medlem sagde — det staar Sp. 6021: „Det er den, som har været anvendt ret ofte ved den værste Byggesvindel og det tarveligste Byggeri, som Staten aldeles ikke kan være tjent med at efterligne“. Jeg blev i højeste Grad forbavset, da jeg hørte, at der kunde fremkomme en saa skarp Kritik, at Statens Byggeri blev sammenlignet med det tarveligste Byggeri og den værste Byggesvindel. Endvidere udtalte det ærede Medlem, at Ledelsen havde været mangelfuld, og oplyste, at Arkitekten derovre skulde afskediges; det ærede Medlem sagde dernæst, at denne Arkitekt sjakrer sig til